

TOT ESTIMANT ELS BÒBULS I LES MARGARIDASSES

Enric Pons Galí

Il·lustracions de Theia Medrano

Primera edició abril 2026

Edita Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© d'aquesta edició Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© del text Enric Pons Galí

© de les il·lustracions Theia Medrano

Disseny i impressió Barcino Solucions Gràfiques, S.L.
Nàpols, 253 i 255 · 08025 Barcelona · Tel. 932 322 705

DL.: B-9141-2026

Benvolgudes lectores i lectors,

Amb motiu de la diada de Sant Jordi, l'Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt us presenta, un any més, el conte infantil que es farà arribar a tots els nens i nenes de les escoles del municipi. Enguany és una edició molt especial, ja que celebrem el vintè volum d'aquesta col·lecció iniciada l'any 2005, una iniciativa que ha esdevingut tota una tradició al nostre poble.

Aquests contes tenen un valor únic: estan creats per persones vinculades a Sant Vicenç de Montalt i expliquen històries que neixen del nostre entorn, de la nostra memòria i de les nostres tradicions. Són relats que ens identifiquen i que, any rere any, ajuden a transmetre als més joves l'estima pel nostre poble.

El conte d'aquest any, "Tot estimant els Bòbuls i les Margaridasses", està escrit per Enric Pons i Galí, a qui molts ja coneixereu perquè no és la primera vegada que participa en aquesta col·lecció: ja ho va fer l'any 2018. Enguany torna amb una història plena d'arrelament i sensibilitat.

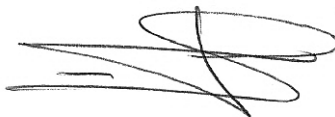
Les il·lustracions són obra de Theia Medrano Pérez, alumna de l'Institut Esteve Albert, que amb el seu talent ha sabut donar vida i color als personatges i escenes del conte, fent-lo encara més atractiu i proper als joves lectors.

En aquestes pàgines descobrireu els Bòbuls i les Margaridasses, uns personatges que antigament sortien per Carnestoltes amb la missió de mantenir viva la festa i assegurar que tothom hi participés. Figures plenes de simbolisme que formen part del nostre imaginari col·lectiu i que aquest conte recupera per compartir-les amb les noves generacions.

Us convidem a endinsar-vos en aquesta història i a gaudir-la en família, amb amics o a l'escola. Que la lectura us acompanyi, us faci somiar i, sobretot, us ajudi a conèixer i estimar una mica més Sant Vicenç de Montalt.

Bona lectura i bona diada de Sant Jordi!

Javier Sandoval Carrillo
Alcalde de Sant Vicenç de Montalt

Això diu que era...

A Sant Vicenç de Montalt, un petit poble preciós del Maresme, enclavat entre el mar i la muntanya, molt acollidor i hospitalari, ple de pins i xiprers.

Hi vivien quatre amics inseparables: l'Àlex, en Pol, en Nil i la Paula.

Un matí de moltíssima calor estaven avorrits, asseguts a la llosa prop de la font de la plaça, es refrescaven la cara i bevien uns glopets d'aigua fresca.

L'Àlex, en Pol, en Nil i la Paula xerraven sobre els seus amics i el poble.

- S'apropa la Festa Major, no sé què faran aquest any! - els deia la Paula, dirigint-se a la colla.

- Ja ho veurem, em fa l'efecte que la gent està una mica adormida
- manifestava en Nil tot despreocupat, eixugant-se l'aigua que li vessava pel coll.

- Cada any diem el mateix... hauríem de fer alguna cosa i col·laborar amb el que sigui, per animar la gent i que tots ens puguem divertir, us sembla bé? —va dir l'Àlex amb un to un xic endurit.

- Sí, sí, no ens podem quedar de braços plegats - va opinar en Nil.

- Pensem quelcom tots plegats i la setmana que ve, quan ens vegem, en parlem.

A tots els va semblar bé.

Van marxar una mica capficats, pensant què podien fer per animar la gent del poble en la pròxima Festa Major.

Al cap d'una setmana, reunits una altra vegada tots quatre al mateix lloc, a la tertúlia la veu de la Paula es va fer sentir d'una manera més pausada.

- Companys! No recordeu el que ens explicava l'avi Ramon del que feien cap als anys 1920? Hi havia uns personatges que feien sortir els veïns del poble per Carnestoltes. Igualment, també es repetia a les festes majors i els donava bon resultat.

La Paula els va ajudar a refrescar la memòria.

- Els Bòbuls i les Margaridasses eren uns personatges que sortien per Carnestoltes per mantenir vius els actes festius i mantenir l'ordre. La seva missió era que tothom hi participés.

Mentre es passejaven pels carrers del poble, entraven a les cases, tocaven els picaportes i els timbres i animaven els santvicentins a sortir per gaudir de la festa. Deia l'avi Ramon que el vestuari era molt peculiar.

Les Margaridasses anaven amb un vestit de lli blanc, amb una mantellina i una màscara. Portaven un fuet per empaitar la gent i un cinyell amb picarols.

Els Bòbuls anaven igualment vestits, però duien un barret de palma. També portaven a les espatlles branques de gatoses que punxaven la gent. A les mans duien una forca i altres estris del camp. Ho tenien claríssim, havien de recuperar la màgia de les festes.

A vegades els acompanyaven flabiolaires i timbalers i feien una cercavila molt concorreguda.

Després de parlar, debatre, triar el que calia fer i estudiar el projecte dels Bòbuls i les Margaridasses, la iniciativa va agradar a tota la colla.

- Això, això hem de fer!!

- Engrescarem altres joves perquè es posin d'acord per sortir tots els que puguem. Avisarem les colles i ens traslladarem a aquells anys màgics del 1920. A més, recuperarem una tradició de fa molts anys!

- Jo ho diré a la Júlia, és modista i ens farà els vestits de lli blancs amb llençols que portarem de casa! —els va dir l'Àlex amb aquella il·lusió que el caracteritzava.

- Jo conec una amiga de la meva mare, l'Íngrid, que ens pot fer les màscares i les carotes, hi té molta traça!

- Jo faré els fuets amb les canyes que aniré a buscar a la riera del Gorg - va suggerir en Pol.

- Jo diré al meu avi que m'ajudi a fer uns quants barrets de palla! - va exclamar en Nil amb un to d'exultació d'alegria juvenil.

Ah renoi! La idea els va entusiasmar tant que moltes colles i amics es posaren a treballar per a aital troballa.

A tota pastilla, uns quants van anar a la Riera de Sant Vicenç a buscar les canyes per fer els fuets; d'altres, als boscos dels Tres Turons pel camí de Can Montalt per cercar branques de gatoses que es posaven a l'esquena per punxar la gent.

En sortir de l'escola, anaren a les cases de pagès i vinaters a demanar que els deixessin uns picarols per fer-se uns cinyells per fer soroll. Picarols d'aquells que portaven els cavalls i les mules.

Les noies buscaren les robes blanques per fer vestits i mantellines.

D'altres, anaren a comprar pintures i cartons per a les màscares.

Cada vespre es trobaven per perfilar i enllestir el treball projectat. Tothom hi va col·laborar.

I va arribar l'anhelat dia. A la plaça del poble hi havia programada una audició de sardanes per una cobla de renom del Baix Empordà. Calia fer-hi acte de presència i gaudir d'un bon ball o un bon concert de sardanes.

A les 10 del matí, pels carrers del poble se sentia un soroll estrepitós de veus que cridaven i cantaven, provinents del carrer Major, que anaven cap a la plaça.

D'altres pujaven pel camí de Pedró, procedents del Baix Poble, tothom fent xerics, una xiscladissa que s'anava enfortint a mesura que s'acostaven a la plaça, amb cops de picarols i cridadisses acompanyats dels sorolls dels picaportes i els timbres de les cases del carrer. Així que anaven passant i tocant, palmetejant i tamborinant, s'hi ajuntaven totes les colles. Això va commoure els santvicentins que anaven a comprar, a fer el cafè, a buscar el pa... En aquesta ocasió, va ser primer la Festa Major d'hivern que el Carnestoltes.

La plaça estava massa tranquil·la. Fins que, de sobte, patapam, ding-dong!

- Avui és Festa Major! Sortiu, veïns! Deixeu la feina, avui no es treballa. Plegueu les eines, és Festa Major i tothom a ballar!!!!

- Poseu-vos el vestit de festa!

- Deixeu els estris del treball! - cridaven, eufòrics.

Unes colles de petits Bòbuls i les seves companyes, les Margaridasses, tots vestits amb les peculiars vestimentes, van recórrer tots els carrers del poble fins que van arribar a la plaça a l'hora de les sardanes.

La plaça estava plena de gom a gom, la música va començar a sonar i tothom, grans i petits, es van posar a ballar. Els santvicentins van rebre molt bé el crit de Festa Major.

Els amics, l'Àlex, en Nil, en Pol i la Paula, estaven tan contents i orgullosos de la seva iniciativa que no paraven d'abraçar-se, cridant i rient. Tothom els felicitava. Ells també destacaren el valor de totes les colles que s'havien ajuntat.

Els Bòbuls i les Margaridasses s'han convertit en un símbol de Sant Vicenç de Montalt.

Reivindiquen el valor del treball conjunt, la col·laboració i l'amor al poble.

Actualment, els Bòbuls i les Margaridasses formen part del patrimoni local. La seva celebració destaca el valor comunitari, enforteix els lligams entre veïns i preserva les arrels històriques de la vila.

Una tradició a la qual cal donar vida.

Per què s'anomenaven Bòbuls i Margaridasses?

Els bòbuls eren uns ocellets petits amb plomes brillants que saltaven alegrement d'una flor a l'altra, i eren abundants en aquestes contrades.

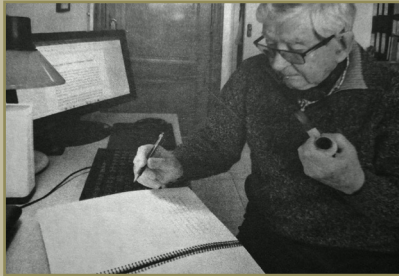
Les margaridasses eren unes flors blanques i grogues que somreien cada matí al sol, molt preuades als camps.

Així doncs, els bòbuls i les margaridasses compartien una bonica harmonia entre la flora i la fauna.

Els Bòbuls i les Margaridasses contribueixen a una tradició arrelada al poble de Sant Vicenç de Montalt. Amb el pas del temps i les prohibicions dels Carnestoltes després de la guerra, es va anar desvirtuant i s'anà perdent aquesta tradició nostra. Fa uns anys, un grup de persones de la Colla de Geganters, junt amb la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament, es van proposar rescatar aquestes figures tan màgiques i tan nostres.

1935. Carnestoltes: «Els Bòbuls i les Margaridasses».

Enric Pons Galí

Vaig néixer a Mataró el 1934.

Visc a Sant Vicenç de Montalt fa 62 anys.

Vaig ser Regidor de Cultura des de 1979 a 1995.

Pessebrista i activista cultural.

Des de molt jove vaig ser membre del Grup Cultural “El Caliu” de Mataró.

La cultura, la música i el pessebrisme han estat les meves devocions. Casat des de 1964, pare de 3 fills i avi de 2 netes.

La meva inquietud per recuperar les tradicions m’ha inspirat a escriure aquest conte perquè, ja que tenim els gegants i també la figura dels Bòbuls, els infants coneguin el seu significat.

Theia Medrano Pérez

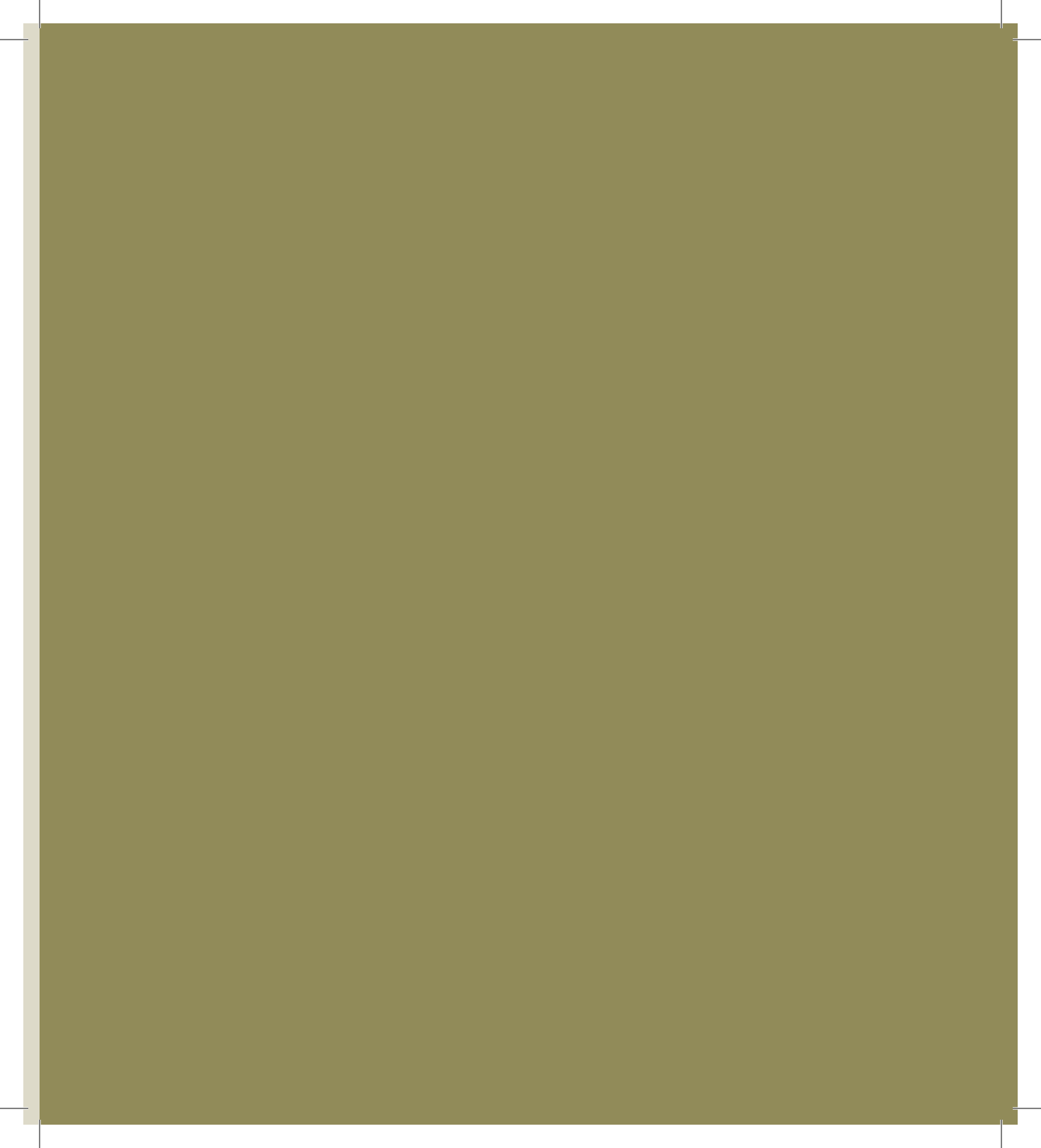
Em dic Theia Medrano Pérez.

La il·lustradora d’aquest llibre.

Vaig néixer i visc a Sant Vicenç de Montalt.

De molt petita vaig començar a dibuixar.

Amb l’esperança de treballar com a artista en el futur, dibuixant per aquest llibre és el primer pas.

Ajuntament
de Sant Vicenç de Montalt

